

2. A másik állapot

Az első kísérlet mindig furcsa, sőt egy kicsit vad is. Mégis, kellett lennie egy napnak, amikor ezen a Földön az egyik utolsó öreg hüllő az első fiatal madárrá vált. Milyen az, amikor hirtelen fölrepülsz, pedig soha előtte nem létezett egyetlen madár sem semmilyen logikus és ésszerű hüllőégen? Ez eléggé helytelen, és sok öreg dinoszaurusz bizonyosan megvonta hátgerincét: „Ez nem lehetséges, biztosan hallucináció.” Egyik hallucinációtól a másikig lépegetve kis emberekké váltunk, szürke flanel öltönyökben, és most mi következik? 1962 egy januári reggelén belépett Anya egy kicsit sápadtan és szokásos, önmagán csúfolódó arckifejezéssel, mintha az irónia lett volna az egyetlen lehetséges mód megbirkózni az új fajjal anélkül, hogy elhagyná a régit. 84 éves volt akkor. Csendes, szórakozott hangján így szólt:

62.91 – Különös. Vannak ezek a furcsa rohamok, amiknek úgy tűnik semmi közük az egészségemhez. Egyfajta decentralizáció. Tudod ahhoz, hogy kialakítsanak egy testet, a sejteket egyfajta centripetális erő központosítja és tartja össze; nos ez pont az ellenkezője! Olyan, mintha egy centrifugális erő szétszórná a sejteket. Amikor ennek mértéke meghalad egy pontot, elhagyom a testemet, és ennek külső, látható eredménye az ájulás – ténylegesen nem „ájulok el”, mert teljes mértékben tudatos maradok. De ez létrehoz egyfajta bizarr... felbomlást.

Az új faj eleinte nyilvánvalóan a régi felbomlása.

...A múltkor véletlenül ott volt valaki, így nem estem el, vagy ütöttem meg magam, de ezúttal teljesen egyedül voltam a fürdőszobában, és... kétség kívül egy tudatosságmozgás közepébe kerültem, amiben kiterjesztettem magam a világ fölé – kiterjesztettem FIZIKAILAG. Ez az, ami anynyira különös: ez egy SEJTÉRZET. Egy növekvően heves és gyors szétszóródó mozgást éreztem, és akkor hirtelen a padlón találtam magam.

A kísérlet egy bizonyos minta szerint bontakozik ki, egy bizonyos pályát követ. Be fogjuk mutatni a pálya ívét, mielőtt részletesen leírnánk hogyan és milyen átalakulásokon keresztül érte el Anya azt a különleges pontot. Kétségkívül elhagyott egy bizonyos emberi állapotot, hogy belépjen egy másik állapotba, vagy egy másik környezetbe, ugyanúgy mint ahogy a kétéltű tette. Az új környezet leírása segíteni fog nekünk jobban megérteni a régit, és azt, hogy mi alkotja a kettő közti válaszfalat. Problémánk kritikus pontja valójában a válaszfal; helyét sejtszinten kell meghatároznunk, mivel nyilvánvalóan ott megy végbe az átlépés a másik fajba.

62.155 – Például, minden nap sétálok egy kicsit, hogy újra hozzászoktassam a testemet (valaki segítségével sétálok). Felfigyeltem egy elég különleges állapotra, amit úgy tudnék leírni, hogy egy test illúzióját nyújtja! Testemet rábízom valakire, aki teljes mértékben felszabadít a felelősség alól, és gondoskodik, hogy a testem ne essék el, ne is ütközzék bele valamibe; és megengedem, hogy a tudatosság egyfajta korlátok nélküli tudatossággá váljék, amit olyannak érzek, mint a hullámokat, de nem egyedi hullámok: ez hullámok MOZGÁSA; az Anyag mozgása, vagy mondhatnám testi hullámoknak, oly hatalmas, mint a Föld, és nem kerek vagy sík, valami, ami végtelen, de ugyanakkor hullámzó. S e hullámzás az élet mozgása.

Ezzel most mélyen benne vagyunk a modern fizikában. Tény, hogy Világmindenségünk struktúráját és az Anyag összetételét magyarázni igyekvő összes fizikai elmélet hullámszerű vagy szinuszos mozgást használ a fizikai valóság egyfajta konstruktív és dinamikus alapjaként. Akár elektromágneses, akár gravitációs mezőkben, vagy atomi kölcsönhatásokban, az atom magjában vagy Világmindenségünk végein, minden „hullámként” mozog és terjed. „E hullámozás az élet mozgása” – mondja meglepő módon Anya. S hozzáfűzi:

...És a tudatosság (a test tudatossága, feltételezem) lebeg ebben, az örök béke érzetével eltelve. Ez nem kiterjedés, rossz a szó: ez egy korlátok nélküli mozgás, nagyon csendes, hatalmas és harmónikus ritmussal. És ez a mozgás maga az élet. Sétálok a szobámban és ez az, ami sétál. És nagyon csendes, mint a hullámok mozgása, kezdet és vég nélkül; és van egy sűrűsége, mint ez (független kézmozdulat), és egy sűrűsége, mint az (vízszintes kézmozdulat), és kiterjedés által mozog (egy lüktető óceán kézmozdulata). Vagyis összehúzódik, koncentráliódik, és kinyúlik, kiterjed.

Meglepő módon emlékeztet ez a leírás az elektromágneses mezőre – két merőleges összetevőjével: elektromos mező és mágneses mező –, valamint a végtelen szinuszhullám menti terjedésére. Azonnal felvet egy feneketlen rejtélyt: hogyan lehetséges egy anyagi, sejtekből álló test számára hullámnak *lenni*, ami végtelen mozgásában világokat hordoz, valamint vezérli az atomok és galaxisok létezését? Hogyan lehetséges végtelen, mindehol jelenlévő elektromágneses hullámnak *lenni*, és közben megmaradni egy emberi test szűk korlátai között... ami eleinte még mindig el-elájul egy kicsit, mert nem szokott hozzá új állapotához? Más szavakkal: egy Világmindenség méretű test.

A kísérlet még tizenegy évig folytatódik, fokozatosan egyre pontosabbá és „mindennapibbá” válva, de egy gyakran fejtörést okozó szókinccsel, mert Anya néha az egyik szót használta, néha a másikat. Ezzel azt a benyomást keltette, hogy különböző jelenségekről beszél, különös és különböző szavakat használt, míg egész idő alatt, ugyanazt a folyamatot írta le, ugyanabban az anyagi világban. De csak próbáld meg leírni az Anyagot, ahogy az egy madár szemein keresztül látszik, egy makacs aranyhalnak, aki mindent akvárium falain keresztül lát! Az aranyhal számára leírásod az Anyagról egyszerűen nem olyan, mint az ő valós, szilárd Anyaga. Még egy kicsit természetfölöttinek is tűnhet. Milyen szavakat is használhatott volna Anya, hogy leírjon valamit, aminek még neve sincs? Az „elektromágneses hullám” *később* jön. Ebben az időben ez még csak: „valami történik”.

Anya első felkiáltása, miután 1962 áprilisában teljesen belevette magát a kísérletbe, meglepetésként ér minket:

62.134 – A halál illúzió, a betegség illúzió, a tudatlanság illúzió! Olyasvalami, aminek nincs valóságtartalma, nincs létezése... Csak a Szeretet, és Szeretet, és Szeretet, és Szeretet – hatalmas, óriási, elképesztően nagy méretű – hordoz mindent. És a dolog BEVÉGEZTETETT.

Az átmenet a következő fajhoz: bevégeztetett. Ha egyszer már az első madár fölröpült a hullók fölé, a többiek már elkerülhetetlenül követni fogják. De a lényeg: abban a másik állapotban a halál és a betegség *anyagilag* tűnik el; mert Anya tapasztalata a sejtekben átértett és megélt testi tapasztalat, nem a nirvánai magasságok misztikus élménye. Semmi köze a misztikusok hirdette „a világ egy illúzió” lózunghoz; ehelyett azt mondja, hogy a betegség és a halál: a világ fizikailag *érzékelésének* illúziója, s e káprázatból fakadó hamisság. Amikor a sejtérzékelés megváltozik,

a betegség és halál eltűnik, átváltozik... valamivé, amit Anya ekkor kezdett fokozatosan felfedezni.

A kísérlet folytatódik:

62.121 – Folyamatosan szembesülök ezzel az igencsak konkrét és anyagi problémával: amikor sejtekkel foglalkozol, amiknek sejteknek kell maradniuk, és nem oldódhatnak bele egy nemfizikai valóságba, ugyanakkor rendkívül rugalmassá kell válniuk, a legkisebb merevség nélkül, hogy képessé váljanak végtelenül kiterjedni. Ennek a testnek nagyon bajos – nagyon bajos, hogy ne veszítse el (hogy is mondhatnám?) megszilárdulási központját, és ne oldódjék fel a környező Anyagban.

61.252 – Ez a test többé nem olyan, mint rendesen: alig több, mint egy koncentrációs központ, egyfajta összessége valaminek; nem egy bőrhöz-kötött test – egyáltalán nem. Egyfajta összesség: rezgések koncentrációja. És még az is például, amit általában „betegségnek”, sőt amit működési rendellenességnek hívunk, e test számára mást jelent, mint az orvosok vagy laikusok számára – nem olyan; a test nem olyannak érzi. Egyfajta nehézségnek érzi, hogy ráhangolódjék egy új rezgési szükségletre.

62.185 –Az egyetlen érzés, ami megmarad a régi módon, az a fizikai fájdalom. Az a benyomásom, hogy a fájdalom szimbólikusan jelzi, hogy mi maradt meg a régi tudatosságból. A fájdalom. Csak fájdalmat érzek úgy, mint korábban. Például az étel, az íz, a szag, a látás, a hang, mind teljesen megváltozott. Más ritmushoz tartoznak, azaz a szervek másképpen működnek – a szervek maguk változtak meg, vagy csak a működésük? Nem tudom, de másik törvény-

nek engedelmeskednek. Az egyetlen dolog, ami anyagilag konkrét marad ebben a világban – az illúzió e világában – az a fájdalom. Úgy tűnik, ez a Hamisság leglényege. Még az is tilos nekem, hogy a tudásomat, hatalmamot, erőmet használjam a fájdalom eltörlésére, mint ahogy ezt korábban tettem – ebben nagyon jó voltam korábban. Ez most szigorúan tilos. De láttam, hogy valami más szánatik nekem, valami, ami most alakul... Mégsem mondhatom, hogy ez egy csoda, mert nem csoda, de mégis csodálatos dolog: az ismeretlen. Mikor jön el? Hogyan jön el? Nem tudom.

Valójában, a kérdés többé már nem az volt, hogy felsőbb „képességek” – legyenek azok jógikus vagy másféle képességek – segítségével megszüntessük a fájdalmat, vagy elodázzuk a halált, hanem a fájdalom és a halál *átalakítása* a sejtek természetes képessége révén. Ez az egész a „Sejtek Jógája”. A következő faj nem különleges új szervekkel vagy elképesztő képességekkel, hanem egy új sejtműködéssel és érzékeléssel lesz megáldva, ami gyökeresen és *természetesen* megváltoztatja jelenlegi halált-hordozó, halál-nyomorította testeink állapotát.

62.315 – Mostanában folyamatosan különbséget teszek... (mit is mondjak?) az egyenes vagy szögletes vonalban mozgó élet, és a hullámzó élet között. Van egy élet, amiben minden éles, kemény, szögletes, ahol beleütközöl mindenbe; és azután van egy hullámos élet, nagyon gyengéd, nagyon elbűvölő – nagyon elbűvölő –, de nem túlságosan... nem túlságosan szilárd. Ez egy furcsa, teljesen másfajta élet. Még a jóakarát is agresszív, még a jóindulat, a gyengédség, a nemi kapcsolatok is – mindez oly nagyon agresszív! Olyan, mint botütéseket kapni! Míg „az”... egyfajta ritmus, hullámok mozgása, oly emelkedett, oly hatalmas erővel bíró! Egyszer-

rúen fantasztikus! És nem zavar semmit. Nem mozdít semmit. Nem ütközik össze semmivel. Hullámmozgásában hordozza a Világmindenséget, oly nyugodtan, oly csendesen!

Lehet ez Einstein ünnepe „egyesített mezője”?

68.32 – A gyakorlatban, hogyha ilyen vagy olyan okból elromlik valami (egy fájdalom vagy rendellenesség valahol a testben) én „azt” használom. És a rendellenesség majdnem azonnal eltűnik, és amikor türelmesen megmaradok abban az állapotban, eltűnik a rendellenességnek még az EMLÉKE is. Ez az, ahogy az eddig szokásként visszatérő rendellenességek végül fokozatosan eltűnnek, örökre.

68.1610 – Ez furcsa! A tudatosság növekvően hevesé és kiterjedté vált, és a test valahogy passzívan lebeg abban a tudatosságban. Nem tudom, hogyan magyarázzam el. Egyfajta folyamatosan munkálkodó fényóceán, valami lebegővel benne... Sötét akvamarin, ismered a színt?...

68.32 – Csak felkészülten lesz képes a test elindulni abba az irányba, és most ez a felkészülés. A belső folyamat, igen, felolvadni teljesen; és az eredmény az egó megsemmisülése, ami egy ismeretlen állapotot jelent, vagyis inkább egy fizikailag nem-felismertet; mert mindazok, akik a Nirvánát keresték, azt testük elhagyásával tették, ellenben a mi munkánk abban rejlik, hogy a testet, az anyagi szubsztanciát képessé tegyük a megolvadásra. Ez az, amit igyekszünk megtenni. A probléma a forma megtartása, egó nélkül. Ez az, amiért munkánkat nagyon gyengéden és fokozatosan végezzük. Ez az, amiért időt igényel: minden tényezőt újra megvizsgálunk és átalakítunk. A csoda az, hogy megtart-

suk a formát, míg teljes mértékben elhagyjuk az egót – a hétköznapi tudatosság számára ez egy csoda. A vitálisban [élet-természet] és az elmében ez elég könnyű, de ITT, a testben... Hogy tartod vissza a testet a feloldódástól ebben az egyesülési folyamatban?... Nos, ez a kísérlet folyik: az elképesztő pálya most bontakozik ki. Vannak pillanatok, amikor úgy érzed abszolút minden darabokra hullik, az elején láttam ezt, mert a fizikai tudatosság nem volt elegendően felkészült, és azt érezte: „Ó! Ezek biztosan a halál első jelei!”. Aztán, fokozatosan észrevettem, hogy egyáltalán nem erről volt szó, ez csak a belső felkészülés az alkalmas-ság megerősítésére. És láttam, hogy teljesen ellenkezőleg, ha egyszer ezt a bizonyos fajta rugalmasságot, ezt a rendkívüli hajlékonyságot elértük, természetes módon el fog vezetni a halál iránti szükséglet eltörléséhez. Látod, minden alkalommal, amikor egy ponton helyettesítjük a szokásos törvények uralmát a másik hatalommal [a másik állapot hatalmával], ez létrehoz egy átmeneti állapotot, a szörnyű rendellenesség összes külsőségével – ez egy nagyon veszélyes állapot. És a test, egészen addig, amíg nem tudja ezt, egészen addig, amíg még mindig a tudatlanság állapotában van, pánikba esik, és azt hiszi, súlyosan beteg, de ténylegesen nem erről van szó: ez a hétköznapi természeti törvények visszahúzódása, és helyettesítése a másikkal. Tehát, van egy pillanat, amikor a dolgok nincsenek sem itt, sem ott, és ez a pillanat kritikus.

69.164 – Furcsa, hogy mily szélsőségesen törekeny a test. Úgy érzi, mintha maga mögött hagyta volna az összes hétköznapi törvényt, és azok mintha... felfüggesztődtek volna. Valami próbál meghonosodni. És szélsőségesen érzékeny minden bejövő rezgésre – mindkét minőség jelen van egy-

szerre: szélsőségesen érzékeny arra, ami másoktól jön, és ezzel egyidőben rendkívüli erővel megáldott, hogy beléjük lépjen, és dolgozzék bennük. Olyan mintha a korlátok egy teljes fajtája... eltűnt volna.

62.275 – Egyfajta nagyon személytelen állapot, amiben teljesen eltűnt minden szokás, amivel a téged körülvevő külső dolgokra reagáltál. De nem helyettesítette semmi. Egy... hullám. Ez minden. Mikor változik át valami mássá? Nem tudom. És nem erőltethetem, hogy megtörténjék! Nem tehetek erre erőfeszítést. Nem igyekezhetek megismerni, mert ez azonnal beindít egy intellektuális tevékenységet, aminek semmi köze „ahhoz”. Ezért arra következtetek, hogy ez valami, amivé válnunk kell, amit megélnünk kell, aminek lennünk kell – de hogyan, mi módon? Fogalmam sincsen.

Hogy is próbálhatna meg egy hal másnak lenni, mint hálnak? Még erőfeszítései és elképzelései is egy hal erőfeszítései és elképzelései lesznek.

62.66 – A hétköznapi látásmód számára, külsőleg, felületesen úgy tűnik, hogy a test nagymértékben leromlott; de ő ezt egyáltalán nem így érzi! Minden, amit érez, az, hogy egy bizonyos mozdulat, vagy erőfeszítés, vagy gesztus, egy bizonyos cselekvés, ami még mindig ehhez a világhoz tartozik – a Tudatlanság e világához – nem az igaz módon hajtódik végre, nem az igazi mozdulat. És érzi, vagy érzékeli, hogy annak az állapotnak, amit korábban gyengédnek, nyugodtnak, csendesnek, szögletesség-nélkülinek írtam le, egy bizonyos módon fejlődnie kell, és testi hatásokat kell létrehoznia, ami lehetővé fogja tenni a valódi cselekvést. Van egy út, amit meg kell találni. De ezt nem „kitaláljuk”,

a fejünkkel: ez egy út, ami éppen most van KIDOLGOZÁS alatt valahol. Elért egy olyan ponthoz a dolog, hogy bármikor, amikor állapotot váltok, hirtelen úgy érzem, mintha a testem durva reszelők és hegyes faszilánkok közé szorulna – pedig kényelmes tollpárnákon nyugszik.

Abban a felrobbant térben az idő érzete is megváltozik. Egy reggel Anya nevetve mondta nekem:

62.147 – Egy nap majd azt mondjuk: „Emlékszel arra az évre, amikor azt hittük, hogy tettünk valamit!...” Nos, hiszed vagy sem, a jövőben találtam magamat: „Emlékszel még arra? Ó, azt hittük, hogy tettünk valamit, és tudtunk valamit!...” Elég vicces volt. Látod, a hétköznapi tudatosságban van egyfajta tengely, és minden e tengely körül forog. Valahová be van állítva, és minden körülötte forog – ez a hétköznapi tudatosság. És ha egy kicsit elmozdul, elveszítettnek érezzük magunkat. Ez olyan, mint egy nagy tengely (változik a mérete, lehet elég kicsi is), derékszögben elhelyezve az időben, és minden körülötte forog. A tudatosság kiterjedhet többé vagy kevésbé messzire, lehet többé vagy kevésbé magas, többé vagy kevésbé erős, de a tengely körül forog. És most, számomra nincs többé tengely! Ez az, amit megfigyeltem: nincs többé semmi, elment, eltűnt! A tudatosság mozoghat ide vagy oda (*kézmozdulat a különböző világtájak felé*), mehet előre vagy hátra, mehet bárhová – a tengely eltűnt; többé nem egy tengely körül forog. Ez érdekes. Nincs többé tengely!

De hirtelen a „hullámzás” nagyon konkrétta válik, és felfedi igaz természetét: e hullámzás a teljes fizikai valóság konstruktív és dinamikus alapja.

63.108 – A sejtthalmazok tudatosságában kell lennie valami újnak ... valaminek, egy új tapasztalatnak kell folyamatban lennie. Az éjjel fantasztikus élmények egész sorát éltem át – sejttapasztalatok –, amit még nem is értek, és bizonyosan egy új kinyilatkoztatás kezdete. Amint az élmény elkezdődött, valami megfigyelte bennem (mindig van egy ironikus rész, ami megfigyel mindent, és jót mulat közben), és azt mondta: „Nos, ha ez valaki mással történne, azt hinné, hogy súlyosan beteg, vagy félig megőrült! Nagyon csöndes maradtam, és azt mondtam: „Hadd legyen! Nézzük mi történik – meglátom mi történik.” Fantasztikus! Leírhatatlan! Meg kell még történnie néhányszor, mielőtt elkezdem megérteni. Fantasztikus! Fél kilenckor kezdődött, és reggel fél háromig tartott, s közben egy pillanatig sem vesztettem el a tudatosságomat. Egész idő alatt ott voltam, tanúja voltam a legrendkívülibb dolgoknak. Nem tudom ez az egész hová tart... Leírhatatlan! Tudod, erdővé válok, folyóvá, hegygé, házzá – és mindez A TEST érzése, egy tökéletesen kézzelfogható testi érzés. És sok más hasonló dolog. Leírhatatlan.

(Kérdés:) A sejtek egyfajta mindenütt-jelenvalósága?

Igen. Az egység érzése. Kétségkívül, ha ez válna a természetes, spontán és állandó állapotá, a halál nem tudna többé létezni, még e testben sem. Érzek valamit, amit még mindig nem tudok kifejezni, vagy ésszel felfogni. Amikor elhagyjuk a testet, kell lennie különbségnek, még a sejtek viselkedésében is. Több tapasztalatra van szükségem.

Ha a sejt tudatosság nincs többé elkapva, és bebörtönözve egy test hálójába, mi történik, amikor az az anyagi pont, ami nélkülözhetetlen folytonosságban van a teljes földi testtel, szétszóródik?

63.67 – Szokatlan... a látás teljesen különbözik a fizikai látástól: ugyanúgy látsz ezer mérföldekre, mint közelre.

72.268 – (Kérdés:) *De mit látsz?*

Kedvem lenne azt mondani: „Semmit!” Nem „látok” semmit. Ott nincs többé „valami, ami lát”, viszont VAGYOK számos dolog, MEGÉLEK számos dolgot. És aztán *(nevetés)*, az olyan, olyan, olyan sok, hogy olyan, mint a semmi!

62.117 – Nem érzel valamit, ami olyan, mint egyfajta tiszta szuperelektromosság? Abban a pillanatban, amikor megérezzük azt, rájövünk, hogy mindenhol ott van. Csupán nem vagyunk rá tudatosak.

Talán egy „plazma”, aminek furcsa tulajdonságait a modern fizikusok nem teljesen értik?

Röviden ilyen „a másik állapot”. Most meg kell próbálnunk megérteni fiziológiai és funkcionális következményeit – „a másik módot” –, és a két állapot közti átváltozás mechanizmusát, vagyis mi okozza a gátat, és hogyan lehet átjutni rajta. Teljesen tisztán, a filozófiák és vallások semmiféle segítségünkre nem lesznek – felrobbantak. Évszázadokon keresztül „spiritualistákról” és „materialistákról” beszéltek nekünk, de mi is pontosan az a matéria (Anyag) és a spirit (Szellem)?

Mi egy hal „szellem” egy kétéltű számára? Egy másfajta légzési mód. A tüdőlégzés mindkettő: vallás és filozófia.

Az, hogy a filozófiák és vallások kikerültek a képből, rendkívül megnyugtató: ez megszüntet egy zavarforrást.

De a tudomány is!

Mit ér egy hal fizikája, vagy akár asztrofizikája egy teljesen különböző környezetben élő faj számára?

Az összes kis akváriumi „törvényünk” tehetetlenségünk mérceje volt csupán; nem volt más, mint a nézés bizonyos módja, elektronikusan, vagy másképpen az akvárium falain keresztül. De mi történik, amikor az akvárium darabokra törik, amikor nincs többé semmi „keresztül”?

Darwin egy gyilkosság beismeréséről beszélt.

Anya azt a másik állapotot „isteni állapotnak”, vagy „szeretettel”, vagy néha „mindenható állapotnak”, vagy csak „annak” nevezte. És még ... „szuper-elmének”.